

Arrest

nr. 260 777 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat D. LERNOUT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook in het recentste KB van 14 december 2020 werd Albanië opnieuw in de lijst van veilige landen van herkomst opgenomen.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op enkele vaststellingen die, zo oordeelt hij, een ernstig voorbehoud plaatsen bij verzoekers aangehaalde vrees. Verzoeker deed immers ondanks herhaaldelijke en langdurige reizen vanuit Albanië naar Italië geen verzoek om internationale bescherming in Italië, en deed in België naar oordeel van de commissaris-generaal ook pas laatijdig zijn verzoek om internationale bescherming. Verder wijst het Commissariaat-generaal erop dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt betreffende de incidenten die hij meemaakte na de outing van zijn broer, en stelt ze bovendien vast dat deze problemen, voor zover zij wel aangetoond zouden zijn, niet actueel en zwaarwichtig genoeg zijn om de grondslag te kunnen vormen voor een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Aangaande verzoekers verandering van achternaam besluit de commissaris-generaal dat hij niet aannemelijk maakt omwille van zijn achternaam in Albanië te worden gevisieerd en deze daarom te hebben veranderd.

Hoe dan ook dient, zo vervolgt de bestreden beslissing, te worden opgemerkt dat verzoeker persoonlijk niet in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De commissaris-generaal voegt nog toe dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bij terugkeer naar Albanië niemand meer heeft, geen werk zal kunnen krijgen en op straat zal belanden omdat zijn huis op instorten staat. Aangaande het feit dat verzoekers moeder internationale bescherming verkreeg in Italië en zijn zus, schoonbroer en vader ook een verzoek om internationale bescherming deden in België, stelt het Commissariaat-generaal dat elk verzoek individueel dient te worden onderzocht.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt zijn verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft.

3.4. Waar verzoeker aan de hand van de aan het verzoekschrift toegevoegde emails (zie stukken 4 en 5) aantoont dat zijn advocaat al in januari 2020 aan de Dienst Vreemdelingenzaken de intentie van verzoeker, zijn zus, schoonbroer en vader om een verzoek om internationale bescherming in te dienen had overgemaakt, wijzigt dit de vaststelling dat verzoeker zich sinds 4 april 2019 in België bevond en pas laatsttijdig een verzoek om internationale bescherming deed niet. De argumenten die verzoeker aanhaalt om te verklaren waarom hij pas acht maanden na aankomst de intentie kenbaar maakte om bescherming te vragen overtuigen immers niet, aangezien verzoeker wel degelijk zich kon informeren over de asielpcedure vóór zijn arrestatie op 21 mei 2019, en bovendien tijdens zijn periode in detentie reeds zijn verzoek om internationale bescherming kon doen. Na zijn vrijlating in oktober 2019 wachtte verzoeker overigens nog minstens twee maanden om zijn verzoek te doen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker niet naar België kwam met de intentie om internationale bescherming te zoeken, maar wel met de bedoeling om werk te zoeken, en pas besloot zijn verzoek te doen toen hij vreesde naar Albanië te worden teruggestuurd (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Deze vaststellingen duiden op het gebrek aan ernst van de door verzoeker aangehaalde vrees.

3.5. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.6. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker evenwel geenszins het geval.

Verzoeker betwist en bekritiseert op algemene wijze, doch hij ontkracht noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Indien nog aangenomen zou worden dat u deze problemen zou hebben ondervonden, dan nog dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u bij terugkeer naar Albanië en bij eventuele herhaling van deze problemen geen beroep zou kunnen doen op hulp of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Zo blijkt zelfs uit uw verklaringen dat de autoriteiten, waarmee u trouwens nooit problemen heeft gehad (vragenlijst CGVS, vraag 3.7), naar het ziekenhuis waren gekomen om uw verklaringen te noteren toen u was aangevallen (CGVS, p. 13). U verklaart toen een beschrijving te hebben kunnen geven van de daders. Hieruit blijkt dan ook geen onwil vanwege de Albanese autoriteiten om op te treden naar aanleiding van misdrijven die tegen u werden gepleegd. Uw bewering dat de politie naast het opnemen van uw verklaring verder niets gedaan heeft (CGVS, p. 11), is bovendien een blote bewering die u verder niet staaft. Dat de daders niet werden gearresteerd kan meerdere oorzaken hebben. U hebt toen bovendien zelf nagelaten om essentiële informatie, namelijk de aanwezigheid en naam van uw kennis, toch een belangrijke getuige, te vermelden in uw verklaring bij de politie (CGVS, p. 15-16). Ook hebt u nadien niet meer geïnformeerd over de verdere afhandeling van uw verklaring en de feiten waarvan u het slachtoffer werd (CGVS, p. 12). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de Albanese politie ten aanzien van u onwillig of onkundig zou zijn om bij een eventuele klacht op te treden en bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van de beledigingen of andere feiten geen klacht zou kunnen indienen. Daarnaast heeft u, frappant genoeg, nooit een klacht ingediend toen u werd lastiggevallen, beledigd of toen uw café werd stukgeslagen (CGVS, p. 16). U deed dit niet omdat het geen zin heeft omdat de Albanese autoriteiten niet helpen, geeft u aan (CGVS, p. 17). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

In tegenstelling tot uw bewering dat de autoriteiten u niet kunnen helpen, blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) dat de Albanese autoriteiten anno 2020 in Albanië maatregelen nemen en hebben genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. U heeft echter nooit een advocaat onder de arm genomen (CGVS, p. 12). Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Het volgens u disfunctioneren van de politie in uw zaak hebt u echter nooit aangekaart bij een hogere instantie (CGVS, p. 12). De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om de ook door u vermelde corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat,

ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, die tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie organ (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard aan voormelde concrete vaststellingen afbreuk te doen.

Verzoeker ontkent, noch betwist dat hij voor de door hem aangehaalde veelvuldige beledigingen en problemen met de opening van zijn café geen contact heeft opgenomen met en beroep heeft gedaan op de Albanese politie en meer in het algemeen de Albanese autoriteiten. Zijn betoog in het verzoekschrift dat hij dacht dat het nutteloos was om naar de politie te stappen en dat hij dacht dat het de situatie erger zou maken omdat hij beschuldigd zou worden van lafheid, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor zijn nalaten de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten in te roepen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hier tegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Betreffende het feit dat de commissaris-generaal enerzijds de geloofwaardigheid van de aanval in 2011 in twijfel trekt en anderzijds stelt dat uit het feit dat de Albanese politie in het ziekenhuis de verklaringen van verzoeker opnam blijkt dat er geen onwil is van de Albanese autoriteiten om op te treden naar aanleiding van de misdrijven tegen de verzoeker, is de Raad van mening dat de geloofwaardigheid van deze aanval en de daaropvolgende politiehandelingen er in feite niet toe doen, daar verzoeker op geen enkele wijze concreet staft dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Waar verzoeker aanhaalt dat de bestreden beslissing niet ingaat op de situatie van homofobie in Albanië en de effectieve bescherming die de autoriteiten al dan niet kunnen leveren bij homofobie, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker betreffende de situatie van LGBTI en de geboden bescherming door de autoriteiten citeert uit de in de beslissing vermelde COI Focus “Albanië: Algemene situatie” van 15 juni 2020, en dus bezwaarlijk kan stellen dat de bestreden beslissing niet ingaat op de situatie van LGBTI. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden, en dat dit een weerlegbaar vermoeden betreft. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar

niet al veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoeker. Hij dient dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Een loutere verwijzing, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift, naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de situatie inzake beschermingsmogelijkheden voor en discriminatie van LGBTI-personen in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende de vraag die door een parlamentslid in 2017 werd gesteld aangaande het toevoegen van Albanië op de lijst van veilige landen, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)), en verwijst hij opnieuw naar het feit dat het beschouwen van een land van herkomst als een veilig land een weerlegbaar vermoeden betreft. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijks als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval is.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt, gelet op zijn nalaten zijn problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.7. Het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Amnesty International en het artikel van FranceInfo bevatten algemene informatie over de situatie van LGBTI in Albanië, en werpen geen ander licht op voormelde voor verzoeker in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden en in het bijzonder zijn nalaten deze aan te wenden en uit te putten. Het artikel van Pinknews kan enkel staven dat de broer van verzoeker zich outte als homoseksueel en dat dit in de thuisstad van verzoeker tot protesten leidde, hetgeen hier niet wordt betwist. Waar dit nieuwsartikel vermeldt dat LGBTI in Albanië vaak het slachtoffer worden van van politiegeweld, wijst de Raad erop opnieuw op dat verzoeker niet in concreto aantoonde dat de Albanese autoriteiten hem actueel geen bescherming kunnen of willen bieden. Daarenboven dateert het artikel van juni 2010 en blijkt uit de door verzoeker geciteerde informatie uit de COI Focus het volgende: "Volgens LGBTI-organisaties is de houding en het bewustzijn van de politie opmerkelijk verbeterd."

3.8. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg blijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij problemen kende omwille van de geaardheid van haar broer die thans in Italië verblijft. Zij wijst erop dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten gelet op de corruptie bij de politie enerzijds en op het homofob gedrag van de Albanese gemeenschap anderzijds. De verzoekende partij benadrukt dat haar vrees reëel is.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat zij problemen kende omwille van de geaardheid van haar broer die thans in Italië verblijft, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende grond van voormelde beschikking waarin hieromtrent wordt vastgesteld:

“In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op enkele vaststellingen die, zo oordeelt hij, een ernstig voorbehoud plaatsen bij verzoekers aangehaalde vrees. Verzoeker deed immers ondanks herhaaldelijke en langdurige reizen vanuit Albanië naar Italië geen verzoek om internationale bescherming in Italië, en deed in België naar oordeel van de commissaris-generaal ook pas laatstelijk zijn verzoek om internationale bescherming. Verder wijst het Commissariaat-generaal erop dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt betreffende de incidenten die hij meemaakte na de outing van zijn broer, en stelt ze bovendien vast dat deze problemen, voor zover zij wel aangetoond zouden zijn, niet actueel en zwaarwichtig genoeg zijn om de grondslag te kunnen vormen voor een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Aangaande verzoekers verandering van achternaam besluit de commissaris-generaal dat hij niet aannemelijk maakt omwille van zijn achternaam in Albanië te worden gevisieerd en deze daarom te hebben veranderd.

Hoe dan ook dient, zo vervolgt de bestreden beslissing, te worden opgemerkt dat verzoeker persoonlijk niet in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.” (eigen onderlijning).

Door slechts opnieuw en algemeen te verwijzen naar de problemen omwille van de geaardheid van haar broer, werpt de verzoekende partij geen ander licht op voormelde vaststellingen in de beschikking hierover, laat staan dat zij deze weerlegt.

De verzoekende partij vervolgt haar betoog ter terechtzitting door erop te wijzen dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten gelet op de corruptie bij de politie enerzijds en op het homofob gedrag van de Albanese gemeenschap anderzijds. Ook dit betoog betreft in wezen slechts een herhaling van de eerder aangehaalde argumentatie in welk verband hierop het volgende wordt vastgesteld in voormelde beschikking:

“3.6. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker evenwel geenszins het geval.

Verzoeker betwist en bekritiseert op algemene wijze, doch hij ontkracht noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Indien nog aangenomen zou worden dat u deze problemen zou hebben ondervonden, dan nog dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u bij terugkeer naar Albanië en bij eventuele herhaling van deze problemen geen beroep zou kunnen doen op hulp of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Zo blijkt zelfs uit uw verklaringen dat de autoriteiten, waarmee u trouwens nooit problemen heeft gehad (vragenlijst CGVS, vraag 3.7), naar het ziekenhuis waren gekomen om uw verklaringen te noteren toen u was aangevallen (CGVS, p. 13). U verklaart toen een beschrijving te hebben kunnen geven van de daders. Hieruit blijkt dan ook geen onwil vanwege de Albanese autoriteiten om op te treden naar aanleiding van misdrijven die tegen u werden gepleegd. Uw bewering dat de politie naast het opnemen van uw verklaring verder niets gedaan heeft (CGVS, p. 11), is bovendien een blote bewering die u verder niet staaft. Dat de daders niet werden gearresteerd kan meerdere oorzaken hebben. U hebt toen bovendien zelf nagelaten om essentiële informatie, namelijk de aanwezigheid en naam van uw kennis, toch een belangrijke getuige, te vermelden in uw verklaring bij de politie (CGVS, p. 15-16). Ook hebt u nadien niet meer geïnformeerd over de verdere afhandeling van uw verklaring en de feiten waarvan u het slachtoffer werd (CGVS, p. 12). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de Albanese politie ten aanzien van u onwillig of onkundig zou zijn om bij een eventuele klacht op te treden en bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van de beledigingen of andere feiten geen klacht zou kunnen indienen. Daarnaast heeft u, frappant genoeg, nooit een klacht ingediend toen u werd lastiggevallen, beledigd of toen uw café werd stukgeslagen (CGVS, p. 16). U deed dit niet omdat het geen zin heeft omdat de Albanese autoriteiten niet helpen, geeft u aan (CGVS, p. 17). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

In tegenstelling tot uw bewering dat de autoriteiten u niet kunnen helpen, blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) dat de Albanese autoriteiten anno 2020 in Albanië maatregelen nemen en

hebben genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. U heeft echter nooit een advocaat onder de arm genomen (CGVS, p. 12). Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Het volgens u disfunctioneren van de politie in uw zaak hebt u echter nooit aangekaart bij een hogere instantie (CGVS, p. 12). De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om de ook door u vermelde corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, die tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie organ (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard aan voormelde concrete vaststellingen afbreuk te doen.

Verzoeker ontkent, noch betwist dat hij voor de door hem aangehaalde veelvuldige beledigingen en problemen met de opening van zijn café geen contact heeft opgenomen met en beroep heeft gedaan op de Albanese politie en meer in het algemeen de Albanese autoriteiten. Zijn betoog in het verzoekschrift dat hij dacht dat het nutteloos was om naar de politie te stappen en dat hij dacht dat het de situatie erger zou maken omdat hij beschuldigd zou worden van lafheid, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor zijn nalaten de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten in te roepen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Betreffende het feit dat de commissaris-generaal enerzijds de geloofwaardigheid van de aanval in 2011 in twijfel trekt en anderzijds stelt dat uit het feit dat de Albanese politie in het ziekenhuis de verklaringen van verzoeker opnam blijkt dat er geen onwil is van de Albanese autoriteiten om op te treden naar aanleiding van de misdrijven tegen de verzoeker, is de Raad van mening dat de geloofwaardigheid van deze aanval en de daaropvolgende politiehandelingen er in feite niet toe doen, daar verzoeker op geen enkele wijze concreet staft dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Waar verzoeker aanhaalt dat de bestreden beslissing niet ingaat op de situatie van homofobie in Albanië en de effectieve bescherming die de autoriteiten al dan niet kunnen leveren bij homofobie, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker betreffende de situatie van LGBTI en de geboden bescherming door de autoriteiten citeert uit de in de beslissing vermelde COI Focus "Albanië: Algemene situatie" van 15 juni 2020, en dus bezwaarlijk kan stellen dat de bestreden beslissing niet ingaat op de situatie van LGBTI. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden, en dat dit een weerlegbaar vermoeden betreft. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet al veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoeker. Hij dient dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Een loutere verwijzing, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift, naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de situatie inzake beschermingsmogelijkheden voor en discriminatie van LGBTI-personen in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende de vraag die door een parlamentslid in 2017 werd gesteld aangaande het toevoegen van Albanië op de lijst van veilige landen, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)), en verwijst hij opnieuw naar het feit dat het beschouwen van een land van herkomst als een veilig land een weerlegbaar vermoeden betreft. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijks als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval is.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke

gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt, gelet op zijn nalaten zijn problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

De verzoekende partij gaat niet in op de desbetreffende vaststellingen in voornoemde beschikking. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt dat de verzoekende partij, daargelaten de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen problematiek, niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. De verzoekende partij kan zich niet verschuilen achter een algemene verwijzing naar de aanwezigheid van corruptie bij de politie. De kritiek van de verzoekende partij berust niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen van de verzoekende partij om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking, doch de verzoekende partij gaat hieraan voorbij, laat staan dat zij erin slaagt deze te weerleggen. Eenzelfde besluit dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw op algemene wijze het homofob gedrag van de Albanese gemeenschap aanvoert. De verzoekende partij gaat evenmin in op de vaststellingen in dit kader, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Hierin slaagt zij evenmin door ter terechtzitting algemeen te poneren dat haar vrees reëel is. Kortom, de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS